

**26/2006 GOMENDIOA, ABENDUAREN 11^{KOA}, GIPUZKOAKO FORU
ALDUNDIAREN GIZARTE POLITIKARAKO DEPARTAMENTUARI
EGINA, BERRIZ HAUSNAR DEZAN KEXAGILEEI, EZARRITAKO ADIN
MUGAREN IRIZPIDEAN OINARRITUTA, ADOPTATZEKO EGOKITASUN
ZIURTAGIRIA EZ EMATEKO ERABAKIA.**

Aurrekariak

1. (...) eta (...) senar-emazteek Arartekora jo zuten Gizarte Politikarako Departamentuak 2006ko uztailaren 10ean emandako foru aginduarekin bat ez zetozeela adierazteko; horren bidez, Txinan hirugarren haur bat adoptatzeko egokitasun ziurtagiria ukatu zitzaien.

Erreklamatzailleak 1953-09-05ean eta 1955-11-30ean jaio ziren, hurrenez hurren, eta, gaur egun, hiru alaba dituzte: (...), 31 urtekoa, irakaslea eta bere kabuz bizi dena; (...), 2000-09-08an jaioa eta 2002ko urtarrilean adoptatua; eta (...), 2002-02-25ean jaioa eta 2004ko maiatzean adoptatua. 2005eko abenduan Txinan beste adopzio bat egiteko eskabidea aurkeztu zuten Gipuzkoako Foru Aldundiaren Gizarte Politikarako Departamentuan. Eskabideari aipaturako foru aginduaren bidez egin zitzaion uko, departamentu horretako zerbitzuek 2006-05-22an egindako txosten psikosozialean oinarrituta.

(...) senar-emazteen ikuspegitik, foru erakundearen erabakia, batetik, ez zen legetara egokitzen, beren ustez, inolako lege oinarririk gabe, adopzio-hartzailearen eta adopziogaiaren arteko adin tartea gehienez 42 urtekoa izan behar zuela zioelako. Bestalde, kontraesankorra iruditu zitzaien beren adinagatik hiru urteko neskatoa adoptatzeko egokitasuna ukatu izana, faktore hori ez baitzen oztopo izan egun, hurrenez hurren, bost eta lau urte dituzten bi neskato adoptatzerakoan egokitzen hartuak izateko. Orobat, adierazi zuten oraindik ez zela igaro eman zitzaien azken ziurtagiriaren lau urteko balio denbora; horren bidez, adoptatzeko egokitasuna onartu zitzaien 2003an. Azkenik, zalantzan jarri zuten ebazpenaren oinarri zen txostenak zioena; alegia, horien eta hiru urteko haurraren arteko adin tartea haurraren garapen egokian arriskua eragin dezakeela.

2. Erakunde honi egoki iruditu zitzaion departamentu horri gai honen inguruko informazioa eskatzea. Bere erantzun azkar eta zehatzak erreklamatzailen adina dela-eta erabilitako irizpideen oinarriak ezagutzea ahalbidetu digu, baita, eragina duten inguruabar guztien testuinguruan, espediente honen xede den ebazpenean irizpide horiek izan duten garrantzia ere.

Departamentuak adoptatzeko egokitasuna erregulatzen duten arauetan oinarritzen du bere ebazpena eta, zehazki, haurrak eta nerabeak zaindu eta babesteko otsailaren 18ko 3/2005 Euskal Legearen 83.1 artikuluko k) atalean. Honek ondoko baldintza ezartzen du horretarako:

83. artikulua. 1.k) “Adopziogaiaren garapen egokirako mugapena izan daitekeen adinik ez edukitzea adoptatzaileak edo adoptatzaileek.”

Xedapen horri jarraiki, Foru Aldundiak Gipuzkoan adin txikikoak adoptatzeko funtzionamendu irizpideak ezarri zituen 2005-05-27ko 355 Foru Aginduaren bidez, gainerako Lurralde Historikoetako aldundiekin hala adostu ondoren. Irizpide horiekin bat etorriz, adin txikikoa adoptatu nahi duten pertsonen adopziogaiak baino 42 urte gehiago izango dituzte gehienez (bikotekide gazteenaren adina aintzat hartuta); adopziogaiak, gainera, seme edo alaba biologikoak edo aurretik adoptatutakoak baino gazteagoa izan behar du, familian seme-alaben ordena naturala alda ez dadin. Erreklamatzaileri dagokienez, haurra beren alaba gazteena baino gazteagoa izan dadin, hark gehienez hiru urte izan behar ditu.

3. Hala ere, Foru Aldundiaren ebazpenak dio erreklamatzailak eskatutako adopziarako ezegokiak izateak ez duela zerikusirik adopziogaia baino 42 urte zaharragoak izatearen baldintza ez betetzearekin, 3/2005 Euskal Legearen 83.1 k) artikuluan jasotzen den irizpidea betetzen ez dela esateko, (...) medikuak eta (...) andreak 2006ko maiatzaren 22an egindako txosten psikosoziala hartu baita oinarri gisa.

Txosten horrek erreklamatzailen inguruabar psikosozial guztien aldeko balorazioa egiten du, baita beren alaba biologikoaren inguruabarrena ere; honi buruz dio beharrezko baliabideak eta gaitasunak dituela bere gurasoek adopta dezaketen haurraren tutoretza bere gain hartzeko, eta halaxe egiteko prest agertu da, beharrezkoa izanez gero. Horren guztiaren ondorio gisa adierazten du egokiak direla nazioarteko adopzioa egiteko, nahiz eta egokitasun hori ez den

baliozkoa adopzio mota guztietarako. Zehazki, aipatzen du beren alaba (...) baino gazteagoa den haurra adoptatzeak bere garapenerako arrisku faktorea izango litzatekeela; alegia, etorkizunean beraren eta gainerako adopziogaien arteko adin tartea eragin negatiboa izango lukeela: urteen poderioz pertsonen ahalmen fisikoak eta psikikoak lermatu egiten dira; desordena emozionalak pairatzeko arriskua du, belaunaldi arteko etenaren eta ulertezintasunaren ondorioz; eta haurra oraindik heldugabea izanik adopziozko gurasoak galtzeak bere guraso biologikoek bakarrik utzi zutenaren trauma ekar diezairoke berriz ere gogora. Hausnarketa horietan guztietan oinarrituta, txostenak honakoa ondorioztatzen du:

“Gure iritziz, eskatzaileek adopzioari aurre egiteko ezaugarri pertsonalak eta soziofamiliarak badituzten arren, horiek ez lirateke nahikoak izango eskatzen duten adopzio motarako; alegia, lau urte baino gutxiagoko haurra adoptatzeko. Laburbilduz, eta adinagatik bakarrik, ikuspegi psikologiko eta sozialetik begiratuta eta aipatutako argudioak direla medio, ez dugu uste (...) jaun-andreak egokiak direnik eskatutako ezaugarriak dituen haurra adoptatzeko.”

4. Azkenik, Foru Aldundiak 2003ko maiatzean erreklamatzailerei eman zien egokitasun ziurtagiria kontuan hartzeko aukerari dagokionez, departamentuak dio hori bidean zen adopzio prozesurako bakarrik zela baliozkoa eta, beraz, hori bukatuta, beharrezkoa da, beste adopzio bat egin nahi izanez gero, famili unitate berriaren balorazio psikosoziala egitea. Erantzun horren oinarrian 3/2005 Euskal Legearen 83.1 artikulua dago; horren arabera, egokitasun ziurtagiriaren balio denbora *“edozein unetan berrikusi ahal izatearen kaltetan izan gabe ezartzen da, adopzioa egiteko beren burua eskaintzen dutenen inguruabar pertsonalak edo familiakoak aldatuz gero”*.

Gogoetak

1. Eskatutako egokitasuna ukatu egin da, aurreikuspenen arabera, erreklamatzailen eta adoptatu nahi duten haurren arteko adin tartea muga izan daitekeelako bere garapen egokirako. Egia da, aipatu dugun bezala, departamentuaren ebazpenaren arabera, ondorio hori txosten psikosozialean adierazitako arrazoietan oinarrituta atera dela, eta (...) jaun-andreak Gipuzkoako Foru Aldundiak gehieneko adin tarte onargarri gisa ezarrita duen 42 urteko muga gainditzen duten ala ez kontuan hartu gabe. Hala ere, arrazoi horiek

aztertuta, ondoriozta daiteke horiek ez dutela behar bezala agertzen, gure ustez hala egin beharko luketen arren, zergatik esaten den (...) familiaren kasuan adoptatu nahi den haurrarekiko adin tarteak horren garapena arriskuan jar dezakeela.

Arrazoi horiek txosteneko 9. orrialdetik aurrera ematen dira, a)-tik f)-ra bitarteko sei gogoetetan. Lehenengo hiruretan hausnarketa orokorrak egiten dira egun hiru urte izango lituzkeen neskatoaren guraso izatearen erantzukizunari etorkizunean aurre egite aldera erreklamatzailiek besteko adina izateak, modu abstraktuan, eragin ohi duen arrisku handiagoaren inguruan. Gogoeta horietatik ondoriozta daiteke adina, noski, kontuan hartu beharrekoa dela, baina inolaz ere ezin esan daiteke *sine qua non* baldintza denik. d) gogoetan, ordea, arrazoi horiek familia honen kasu zehatzean aintzat hartu beharreko gainerako aldagaiekin alderatzen dira:

“d) Aunque estamos de acuerdo en que los solicitantes se encuentran en un momento vital de alta competencia para desempeñar labores parentales, inferimos que su deterioro físico y psíquico les llegará a una edad similar que al resto de su población de referencia. Es demostrable que la edad, el paso del tiempo, afecta inexorablemente, física y psíquicamente a todas las personas de forma similar”.

Ikuspegi zientifiko edo estatistikotik txosten psikosozialaren ondorio hori ziurtzat jo daitekeen ala ez alde batera utzita, ez dago zalantzarik Administrazioak, arrazoibide hori bere eginda, *iuris et de iure* presuntzio bihurtzen duela erreklamatzailen eta hiru urteko neskatoaren artean dagoenaren moduko adin tarteak, beti eta inolako salbuespenik gabe, 3/2005 Euskal Legearen 83.1 k) artikuluan ezarritako baldintza betetzea eragozten diola edozein adopzio-hartzaileri. Hori dela-eta, eta kasu honetan emandako ebazpenaren oinarrietan hala jasotzen ez den arren, arrazoitzearen barne logikak euskarri gisa soilik honako ideia hau du: presuntzio hori ezin hutsal dezaketela ez kasu zehatz honetan ez beste kasu batzuetan dauden inguruabar espezifikoek. Gure ustez, automatismo horren bitartez, segurtasun juridikoa lortu nahi da, eta hori zentzuzkoa iruditzen zaigu, baina uste dugu hori ez dela bateraezina adin tarteak, kasu honetan, eta txosten hori ikusita, hain aldeko balorazioa jaso duten beste faktore batzuekin batera aztertzearekin.

2. 3/2005 Legearen zirriborroari buruzko eztabaidan agerian jarri ahal izan genuen bezala, onartu beharra dago, ikuspegi abstraktu eta orokorrean, adopziogaiaren eta adopzio-hartzaileen arteko adin tartea hiru aldundiek elkar hartuta ezarri duten gehieneko muga onargarria baino handiagoa ez izateak abantailak izan ditzakeela adopziogaiaren hezkuntza eta zaintzarako. Baina egia da baita ere, kasu askotan, lortutako heldutasunak, eta gurasotasuna hartzeko erabakia sakon hausnartu izanak esparru seguruagoa eta egokiagoa eskaintzen dutela adoptatuaren nortasuna erabat garatzen laguntzeko. Nolanahi ere, agerikoa da adin biologikoaren ondorioak guztiz desberdinak direla kasu batzuen eta besteen artean. Bestalde, bistakoa da, gure gizartean, amatasun biologikoa nabarmen atzeratzen ari dela eta, beraz, sarri, gurasoen eta ondorengoen arteko adin tartea 42 urtetik gorakoa da, batez ere, bigarren edo hirugarren seme-alabarekiko, edo, kasu honetan bezala, laugarrenarekiko. Hori guztia dela-eta, esan behar da zenbait egoeratan adopzio jakin bat egitearen abantailek tarte biologikoaren desabantailak gainditzen dituztela eta horrek zalantza egitea dakar kexaren xede den ebazpena emateko oinarritzat hartu den irizpidearen erabateko lehentasunaren inguruan.

Are gehiago, azpimarratu behar dugu pertsona baten gaitasunak soilik bere adin biologikoa aintzat hartuta mugatzea diskriminatzailea izan daitekeela. Egia da legeak, batzuetan, adinean oinarritutako baldintza zehatzak ezartzen dituztela, baina horren helburua zenbait eskubidez baliatzeko edo betebeharrak onartzeko beharrezko gaitasunak bermatzea da. Berdintasun printzipioarekin bat ez datorrena —eta, beraz, debekatuta dagoena— gehieneko adina ezartzea da eta horren gainetik gaitasun hori desagertu egiten dela pentsatzea. Erakunde honek adinekoen eskubideei buruz egindako argitalpenaren izenburuak dioen bezala, *“eskubideak ez dira adinarekin iraungitzen”*. Horrela, adibidez, legeak 65 urtetan jartzen du erretiro adina, baina ez dugu ahaztu behar, adin horretan erretiro pentsio osoa jasotzea ahalbidetzen duen arren, ez dela muga lanerako gaitasunerako. Hori dela-eta, komeni da gogoraraztea Langileen Estatutuko 5. xedapen gehigarria, hasieran eman zen moduan, Konstituzioaren aurkakotzat hartu zela Auzitegi Konstituzionalaren osokoak uztailaren 2an eman zuen 22/1981 epaiaren bidez, 69 urtetik aurrera lan egiteko gaitasunik ez dagoela eta, ondorioz, lan kontratua zuzenean eta baldintzarik gabe iraungitzen dela ezartzen zuelako.

Gaur egun pil-pilean dagoen gaia da eta horren inguruan Senatuak hausnarketa sakona egin zuen duela hiru urte, nazioarteko adopzioaren problematikari buruz sakon eztabaidatzeko eratutako batzordearen esparruan. Gai horren inguruko hainbat adituk kontu zehatz horri dagokionez egindako ekarpenen artean,

gehienek adierazi zuten komeni zela kasu bakoitzaren inguruabarrak banan-banan eta automatismorik gabe aztertzea, nahiz eta kontrako iritziak ere egon ziren. Madrilgo Erkidegoko Adingabearen Defendatzailearen ustez, adibidez, gehieneko adin tartea ezartzea justifikatuta dago haur abandonatuaren beharrak eta horiei ongien erantzuten dien famili ingurua izateko eskubidea beste edozeren gainetik jartzearen ikuspegitik begiraturaz gero, eta horrek beharrezkoa egiten du adopzio-hartzaileen egokitasuna ezartzen duten irizpideak teknikoki definitzea. Nolanahi ere, batzordearen bukaerako ondorioek eta gomendioek, Osokoak 2003ko abenduaren 10ean onartuek, defendatzen dugun malgutzearen ildotik jo zuten:

“CONCLUSION 2ª: Se observa también la existencia de un gran debate social en el mundo de la adopción relacionado con la edad máxima de los adoptantes, puesto que las Comunidades Autónomas tienden a establecer límites de edad para la adopción de menores por personas de 40 años como máximo, cuando biológicamente se puede superar esa edad para ser padre o madre.

RECOMENDACIÓN 2.4: Revisión de los criterios por los que se establece el límite de edad de los solicitantes de adopción internacional en 40 años, en los casos en que éste sea de aplicación.”

(GKAO, SENATUA, I. SERIEA, 2003KO ABENDUAREN 9A, 775 ZK.)

Honi dagokionez, argitu behar da, batzordearen aktetatik ondorioztatzen den bezala, bere lanetan aipatutako eztabaida sozialaren xede den 40 urteko mugak ez diola soilik adopzio-hartzailearen adinari eragiten, baizik eta baita horren eta adopziogaiaren arteko aldeari ere, eta, beraz, gomendio hori bi alderdiei buruzkoa dela ulertu behar da. Halaxe interpretatu du Balearretako Gomendioak famili harreraren, adopzioaren eta egokitasuna zehaztearen inguruko prozedurei buruzko apirilaren 21eko 40/2006 Dekretuan: zioen azalpenean berariaz adierazten du, gomendio horren ondorioz, egokitasunerako baldintza gisa ezabatu egin dela behin betiko testutik adopzioa eskatzen duenaren eta adopziogaiaren arteko belaunaldi tartearen gehieneko muga.

Eztabaidak jurisprudenzian ere izan du oihartzuna; bertako pronuntziamenduak arrazoi beragatik egokitasuna ukatuta zuten pertsonak auzitegietan egindako inpugnazioen ondorioz etorri dira. Hori dela-eta, eta bestela ezin izan zitekeen bezala, emandako epaietan, belaunaldi arteko aldeaz gain, tartean diren gainerako faktoreek kasuan kasu hartzen duten garrantziak izan du eragina eta

horrek, batzuetan, epaitzaren zentzua Administrazioaren aldekoa izatea dakar eta beste batzuetan, berriz, errekurso-jartzaileen aldekoa izatea. Nolanahi ere, aniztasunaz haratago, ebazpen judizialek adingabearen interesaren edukian sakontzen dute; interes horrek, lehenetsua duenez, kasuan kasu bermatu egin behar den dimentsio bikoitza du: alde batetik, adopzio-hartzailearen egokitasuna aztertzerakoan zorrotz jokatu beharri dagokiona; eta, bestetik, familia jakinik ez duen edota bakarrik nahiz instituzionalizazio egoeran dagoen adingabeari adopzioak berez dakarkion onura agerian jartzen duena. Baldintza horietan planteatzen du gaia Valentziako Probintzi Auzitegiak 2004-11-22an emandako bere epaian. Honek Lleidako Probintzi Auzitegiak 1999-03-19ko auto bidez emandakoetan eta Balearretako Probintzi Auzitegiaren 4. sekzioak 2002-06-06an emandakoetan ezartzen den ildoari jarraitzen dio:

“A partir de la anterior situación de hecho, entiende la Sala que no cabe hacer de la idoneidad un concepto en tal forma estricto y excluyente que conduzca a condicionar y limitar la posibilidad de adopción de modo que, frustrando las respetables expectativas de los aspirantes a adoptar, vengam a la vez a producir un perjuicio en los menores susceptibles de ser adoptados, cuya situación de desamparo exige la adopción de un remedio”.

3. Zehazki, hizpide dugun azterketa egin ahal izateko, legelariak erabaki zuen 3/2005 Legearen behin betiko testutik kentzea Eusko Jaurlaritzaren Etxebizitza eta Gizarte Gaietako Sailak bidaliko zirriborroan jasotako baldintza; alegia, adopzio-hartzailearen eta adopziogaiaren arteko adin tartea muga jakin bat ez gainditzea, zirriborroaren arabera 40 urteen muga. Horrekin batera, Botere Judizialaren Kontseilu Orokorrak egindako gomendioa erantsi zuen; kontseilu horrek 2003ko irailaren 10ean egindako txostenean, aipatutako legearen aurreproiektuaren inguruan, honakoa adierazi zuen muga horri buruz hitz egiterakoan:

“Este Consejo sigue teniendo dudas acerca de la corrección técnica de tal previsión. La realidad nos demuestra que hoy la edad en que se llega a la paternidad o maternidad es cada vez más elevada, siendo normal encontrar a personas que son padres o madres por primera vez con 40 o más años, sin que razonablemente se entienda la razón por la que una persona cuya diferencia de edad con el adoptado/a sea superior a 40 años no puede desempeñar correctamente su función, siempre obviamente que reúna los demás requisitos de idoneidad”

Egia da oraindik ez dela arauz garatu 3/2005 Euskal Legea. Baina bistakoa da, gehiegizko adin tartea adopzioarako elementu kaltegarritzat hartzen duen arren, baldintza absolutu gisa gehieneko aldea jartzea saihestu nahi izan duela eta, beraz, kexa honen xede den egokitasuna ukatzeko horretan oinarritzea, gure iritziz, legean legelariak esan nahi izan ez duena jasotzen dela esatea bezala da.

Esku artean dugun kasuan, talde psikosozialak gainerako aldagaiak hain modu positiboan baloratu izanak agerian uzten du adoptatzeko egokitasuna onartze aldera gehieneko adin tartearen baldintzak termino absolutuetan disfuntzioak sortzen dituela. Horrek berretsi egiten du gure iritzia; alegia, Aldundiak malgutu egin beharko litzukeela bere irizpideak: gehieneko adin tartea ez gainditzea ez litzateke ezinbesteko baldintzat hartu behar adopzioan hartzeko egokitasuna emate aldera. Aitzitik, aldeko elementu gisa hartu beharko litzateke eta hori adopzio-hartzaileen gainerako ezaugarri pertsonalekin batera aztertu beharko litzateke iritzi oso eta banakatuaren esparruan.

4. Baina, gure ustez, baldintza hori jartzeak Erkidegoko arauetan oinarririk ez duen bezala, dirudienez Estatuko legeriarekin ere ez dator bat, kasu honetan Kode Zibilaren 175.1 eta 176.1 artikuluetan jasotakoarekin. Egia da artikuluko horiek ez dutela ez dagoen “adoptatzeko eskubidea” arautzen eta, beraz, horien aurreikuspenak hasiera batean ez direla oztopo Administrazioak adopzioa eskatzen dutenei egokitasun baldintza jakinak ezarri ahal izan diezazkien. Baldintza horiek jartzeak eskubidea badagoela adierazten du eta lehentasunezko arreta eskaini behar zaio, baita adingabeak duen eskubideari ere, adopzioak bere garapenean eragin negatiborik izan ez dezan. Hala ere, Kode Zibilaren 176.1 artikulua zehazki eskubide horri egiten dio aipamena eta, bertan jasotzen denez, baldintza bakarra adopzio-hartzailea guraso ahalaz baliatzeko egokia izatea baino ez du ezartzen. Hortaz, Adingabearen Babes Juridikorako urtarrilaren 15eko 1/1996 Lege Organikoaren 25.2.b) artikuluari jarraiki kasuan kasuko egokitasun ziurtagiriak emateaz Foru Aldundiak arduratu behar duen arren, egia da baita ere, eginkizun horiek betetz, Administrazioak ere ezin onar dakiokela legeak baimentzen duena oztopatzea.

Adoptatzeko egokitasunaren arloan Kode Zibilaren eta Erkidegoko arauen artean dagoen bateraezintasunari buruzko eztabaida hau arau hierarkiaren nahiz eskumenen ikuspuntutik aztertu da azken urteotan. Lehen horren adibide Gaztela eta Leongo prokuradore nagusiaren 2005eko txostena dugu:

“La única limitación por razón de edad que establece dicho texto legal (se refiere al Código Civil) es que el adoptante sea mayor de veinticinco años y, en todo caso, que tenga al menos catorce años más que el adoptando, sin hacer mención a límite alguno más allá del cual se excluya la posibilidad de acceder a la adopción. Lo que excluiría la posibilidad de imponer tal limitación a través de una norma reglamentaria. Parecía, entonces, conveniente (aun cuando pudieran existir suficientes razones que justificaran la oportunidad de establecer una diferencia de edad máxima que imposibilite para la adopción) que tal circunstancia se efectuara a través de una modificación del Código Civil.

Si mediante las importantes reformas legislativas producidas en materia de adopción (especialmente la llevada a cabo con la Ley 21/1987) se habían ido ampliando las personas que pueden acceder a este tipo de medida de protección a la infancia, no parecía posible que dicho acceso pudiera ser limitado a través de la normativa autonómica, vulnerando el principio de jerarquía normativa recogido en el art. 9.3 CE.”

Ondorio bera atera du Gaztela-Mantxako Ekonomi eta Gizarte Arazoetarako Batzordeak, baina beste ikuspegi batetik, eskumen kontuetan jartzen baitu arreta. Adingabeen adopzioa arautzen duen dekretu proiektuari buruzko 8/2004 irizpenak, 2004ko irailaren 15ekoak, honakoa dio horren inguruan:

“El hecho de que el artículo 176 (del Código Civil) no impida adoptar a los que tengan más de 45 años de diferencia de edad con el adoptado, ha de entenderse como opción legislativa que permite esta eventualidad, por lo que la Comunidad Autónoma no puede prohibirla con carácter general. No se trataría, sin embargo, de un problema de ‘jerarquía normativa’, sino de una cuestión atinente al ‘principio de competencia’.

Es cierto que el requisito de edad ha sido establecido en prácticamente todas las Comunidades Autónomas, pero si se examinan a fondo cada una de sus normas, en esas Comunidades no se ha configurado nunca como criterio que permita rechazar ‘a priori’ las solicitudes de idoneidad. Es expresamente considerado ‘criterio de puntuación o baremación’ de la solicitud de adopción en Andalucía, Baleares, Canarias, Cantabria, Castilla y León, Extremadura y La Rioja. En Madrid, superar la edad máxima sólo significa que la solicitud de adopción no se priorice sobre

otras. Y, en fin, aquellas Comunidades que parecen exigirlo como requisito de la solicitud, oponen, sin embargo, una excepción para el caso de menores con características especiales lo que significa, en la práctica, que dichas limitaciones no afectan a la solicitud de idoneidad sino a las de adopción que estarán condicionadas a que exista un menor de estas características para surtir sus efectos”.

5. Azkenik, eta adin tartea 42 urtetik gorakoa ez izatearen baldintza jasotzen duen xedapen orokorra moldatu beharraz gain, erakunde honek eskatzen duen malgutzea, kasu honi dagokionez, erreklamatzailerei beren hirugarren alaba adoptatzeko prozesuan Foru Aldundi horrek 2003ko maiatzaren 6an jada onartu zien egokitasuna kontuan hartuta zehaztu ahal izango zatekeen, horren indarraldia, otsailaren 17ko 63/1998 Foru Aginduak ezarritako irizpideetatik ondoriozta daitekeenez, lau urtekoa baita. Departamentuak erantzun du aurretik emandako egokitasunak soilik bigarren alaba adoptatzeko balio zuela eta, beraz, ezin zela a posteriori erabili, nahiz eta Foru Agindu horren 3.3 atalak berariaz honakoa dioen:

“3.3 atala.- Egokitzat hartzen diren eta aurretik adingabea adoptatu duten pertsonen dagokienez, ez da beharrezkoa beste balorazio psikosozial bat egitea balorazio baten eta bestearen arteko denbora tartea ez bada lau urtetik gorakoa; nolana ere, ezarritako gainerako irizpideak nahitaez bete behar dira.”

Ildo horretatik, espedientean ez dago inolako elementurik 2004an (...) hartzeak famili unitatean eragin zuen aldaketak orduan egokitzat jotzea eragin zuten inguruabarrak aldatu direla adierazten duenik; alderantziz, hobekuntza egon da, beren alaba biologikoa den (...) bere burua eskaini baitu tutore gisa. Arrazoi hori dela-eta, eta Foru Aldundiak idazki honen 4. aurrekarian adierazitako alegazioari dagokionez, ez dirudi 3/2005 Euskal Legearen 83.1 artikuluko azken paragrafoan jasotako berrikuspenak 2003ko maiatzean emandako ziurtagiriaren baliozkotasuna berrestea eragotziko duenik. Hori guztia, garai hartan ere bai (...) jaunak bai (...) andreak bere alaba (...)rekiko 42 urteko muga gainditzen zutela alde batera utzita, orduan ere inguruabar horrek ez baitzuen oztopatu hura adoptatzeko egokitzat hartuak izatea eta, beraz, kontraesankorra litzateke departamentu horrek pertsona berdinei ondorio bererako ezartzen dizkien baldintzekin.

Horregatik guztiagatik, gomendio hau egin genuen, otsailaren 27ko 3/1985 Legeak –erakunde hau sortu eta arautzekoak– 11 b) artikuluan ezarritakoaren arabera:

26/2006 GOMENDIOA, abenduaren 11koa, Gipuzkoako Foru Aldundiko Gizarte Politikarako Departamentuari egina

Foru Aldundi horretako Gizarte Politikarako Departamentuak berriro azter dezala erreklamatzailerik eskatu zuten egokitasun ziurtagiria ukatzeko bere erabakia eta horren inguruan beste ebazpen bat eman dezala, txosten psikosozialak familia horren inguruan aipatzen dituen inguruabar guztiei buruzko iritzi oso eta banakatuaren esparruan, betiere, 3/2005 Euskal Legearen 83.1 k) artikuluan ezarritako baldintza betetzen ote duten egiaztatze aldera; inguruabar horiek ikusita, gure iritziak, ezin esan daiteke (...) jaunaren eta (...) andrearen adina, ustez, muga denik laugarren seme-alaba gisa adoptatuko luketen mutil edo neska behar bezala garatzeko.